

2.WYROK

3.WIMIENIU

4.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziółka

SSO Hanna Bartkowiak

SSO Leszek Matuszewski (spr)

Protokolant: prot. sąd. M. W. (1)

przy udziale Prokuratora Macieja Nowaka po rozpoznaniu w dniu 4 września 2015 r. sprawy **K. M.** oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 222§ 1kk i inne, na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 25 marca 2015 r. (sygn. akt II K 65/14),

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) przyjmuje, że czyny przypisane oskarżonemu w punktach od 1 do 4 stanowią jedno przestępstwo opisane w art. 226§ 1kk w zw. z art. 224§ 2kk i art. 222§ 1kk i art. 157§ 2kk w zw. z art. 12kk i art. 64§ 1kk i art. 11§ 2kk i za to na podstawie art. 224§ 2kk w zw. z art. 11§ 3kk wymierza karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

b) uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu w punkcie 5, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania powstałymi przy rozpoznaniu tego zarzutu,

c) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 6,

d) uchyla orzeczenie zawarte w punkcie 7,

e) na podstawie art. 63§ 1kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.01.2014r do dnia 21.05.2015r na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 516, 60 zł (w tym VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje.

L. M. M. H. (1) B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, wyrokiem z dnia 25 marca 2015 roku, sygn. akt II K 65/14 uznał oskarżonego **K. M.** za winnego tego, że :

- w dniu 21 stycznia 2014 r. w G. i W. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie znieważył funkcjonariuszy Posterunku Policji w G. M. W. (2) i B.

H. podczas i w związku z pełnieniem przez nich prawnych czynności służbowych w ten sposób, iż w trakcie przeprowadzania interwencji w miejscu jego zamieszkania, wyprowadzania go stamtąd jako osoby zatrzymanej na gorącym uczynku popełnienia przestępstw i kontroli stanu jego trzeźwości na (...) komendzie Policji kierował pod adresem obu policjantów epitety powszechnie uważane za obelżywe, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 30 lipca 2008 r., sygn. II K 89/08, m. in. za przestępstwa z art. 159 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresach od 12.12.2005 r. do 12.08.2006 r. i od 18.07.2009 r. do 18.01.2010 r. tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dniu 21 stycznia 2014 r. w G. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie użył gróźb bezprawnych w celu zmuszenia funkcjonariuszy Posterunku Policji w G. M. W. (2) i B. H. do odstąpienia od przeprowadzenia prawnych czynności służbowych w ten sposób, iż zapowiadał im, że ich "zajebie", jeżeli nie poniechają przeprowadzenia interwencji w miejscu jego zamieszkania i następnie nie wypuszczą go jako osoby zatrzymanej na gorącym uczynku popełnienia przestępstw, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 16 kwietnia 2012 r., sygn. II K 100/12, m. in. za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresach od 18.06. do 15.10.2010 r. i od 9.11.2010 r. do 10.01.2013 r. tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 1 k.k. w związku z § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- w dniu 21 stycznia 2014 r. w G. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Posterunku Policji w G. M. W. (2) i B. H. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich prawnych czynności służbowych w ten sposób, iż w trakcie wyprowadzania go z miejsca jego zamieszkania jako osoby zatrzymanej na gorącym uczynku popełnienia przestępstw kilkakrotnie spluwał na obu policjantów, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 30 lipca 2008 r., sygn. II K 89/08, m. in. za przestępstwa z art. 159 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresach od 12.12.2005 r. do 12.08.2006 r. i od 18.07.2009 r. do 18.01.2010 r. tj. przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- w dniu 21 stycznia 2014 r. w G. dokonał uszkodzenia ciała funkcjonariusza Posterunku Policji w G. M. W. (2) w ten sposób, iż zadrapał go w środkowy palec lewej dłoni i ugryźł w prawe przedramię, powodując obrażenia w postaci otarcia palca III ręki lewej i otarcia skóry przedramienia prawego naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 30 lipca 2008 r., sygn. II K 89/08, m. in. za przestępstwa z art. 159 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresach od 12.12.2005 r. do 12.08.2006 r. i od 18.07.2009 r. do 18.01.2010 r. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- w dniu 21 stycznia 2014 r. w W. groził funkcjonariuszowi Posterunku Policji w G. B. H. pozbawieniem życia w ten sposób, iż zapowiedział mu, że "wjebie mu siekierę w łeb", przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 16 kwietnia 2012 r., sygn. II K 100/12, m. in. za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresach od 18.06. do 15.10.2010 r. i od 9.11.2010 r. do 10.01.2013 r. tj. przestępstwa z art.

190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach od 1 do 5 wyroku i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej orzeczonej w punkcie 6 wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 21.01.2014 r. do dnia 25.03.2015 r. i nadal

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. K. kwotę 1402,20 zł (tysiąc czterysta dwa złote i dwadzieścia groszy brutto) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu;

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono w całości oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się: **obrońca oskarżonego** i **oskarżony**, składając apelację.

Obrońca podsądnego zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego tj. art. 12 k.k. i art. 1 §1 k.k. w związku z art. 115 § 1 k.k. i art. 190 §1 k.k.

Skarżący wniósł o uznanie oskarżonego za winnego popełnienia dwóch przestępstwa, na które składały się czyny wymierzone w pokrzywdzonych oraz wymierzeniu mu za nie kary łącznej oraz uniewinnienie podsądnego od czynu opisanego w pkt V.

Oskarżony w uzasadnieniu apelacji wskazał, że naruszono jego prawo do obrony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy podsądnego K. M. jest częściowo uzasadniona i skutkowałą uwolnieniem oskarżonego od odpowiedzialności karnej za jedno z przypisanych mu przestępstw. Apelacja oskarżonego nie zasługuje zaś na uwzględnienie.

Zanim Sąd odwoławczy odniesie się do zarzutów, wyartykułowanych w złożonych apelacjach, należy podkreślić, że Sąd I instancji w zasadzie starannie przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, wszechstronnie rozważył wszystkie dowody, dokonując ich logicznej i wyczerpującej oceny i poczynił na ich podstawie trafne ustalenia faktyczne. Oceny dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego nie podważali także apelujący. Zasadnicze zastrzeżenia Sądu odwoławczego wzbudza zaś ocena prawna zachowania oskarżonego przyjęta w zaskarżonym wyroku oraz uznanie go za winnego przestępstwa groźby karalnej popełnionego na szkodę B. H., o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Wina i sprawstwo oskarżonego, co do czynów opisanych w punktach I-IV zaskarżonego wyroku, nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny je popełnił, wskazują w szczególności prawidłowo uznane wiarygodne wypowiedzi interweniujących policjantów: B. H. (k.833), M. W. (2) (k.333-334). Sąd Okręgowy podobnie, jak Sąd Rejonowy nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw, aby świadkowie wykonujący swoje rutynowe obowiązki policjantów służących w pionie interwencji, mieli pomawiać oskarżonego o zachowanie, które nie miało miejsca. Żadnych tego rodzaju okoliczności nie przedstawili autorzy apelacji. Co więcej, policjanci z racji czynności zatrzymania i doprowadzenia oskarżonego mieli percepcję wręcz ukierunkowaną na baczne obserwowanie jego zachowania, choćby po to, aby bezpiecznie i skutecznie przeprowadzić konieczne czynności. Należy dodać, że podsądny przyznał się do stawianych mu zarzutów w toku postępowania przygotowawczego.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł naruszenia prawa do obrony oskarżonego w toku postępowania karnego.

Nie jest tak, aby oskarżony z racji problemów ze słuchem nie mógł wykonywać prawa do obrony. Z miarodajnych protokołów rozpraw wynika, że oskarżony był aktywny procesowo na terminach rozpraw- zadawał pytania świadkom, składał oświadczenia dowodowe, także po składaniu relacji procesowych przez świadków. (zob. k.288-290, k. 332-336, 528-532). Trudno zatem przyjąć, aby podsądny z racji deklarowanych kłopotów ze słuchem, nie mógł brać aktywnego udziału w rozprawie głównej. Co więcej, Przewodniczący Składu Orzekającego w reakcji na wypowiedzi oskarżonego o problemach ze słuchem, wypowiadał się głośnie (k.531-532). Należy dodać, że zarządzeniem w dniu 29 stycznia 2014 wyznaczono oskarżonemu obrońcę z urzędu, który był aktywny w toku rozprawy głównej. Interesy procesowe oskarżonego były zatem chronione przez obrońcę w toku postępowania sądowego. Z tego powodu, twierdzenia K. M.o naruszeniu jego prawa do obrony rażąco różnią się z rzeczywistością.

Wbrew temu, co sugeruje oskarżony, przypisany mu numer PESEL wskazany w akcie oskarżenia, mianowicie (...) (k.60) jest prawidłowy i zgodny z informacją pochodzącą z Centralnej Ewidencji Ludności (k.37). W akcie oskarżenia nie zostało wskazane przez kogo został wydany dowód osobisty.

Obrońca ma rację, że Sąd Rejonowy skazał oskarżonego za czyn, który nie wypełnia znamion groźby karalnej (punkt 5 wyroku). Skarżący błędnie określił wskazane uchybienie mianem obrazy prawa materialnego. Zgodnie z przepisem art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Sąd Okręgowy przypomina, że opis czynu przypisanego to dokładny opis wszystkich elementów czynu mających znaczenie dla prawidłowej jego kwalifikacji, niepomijający żadnego aspektu zachowania należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa. Ustalenie czynu przypisanego oskarżonemu może nastąpić w wyroku w ten sposób, że sąd uznaje oskarżonego za winnego popełnienia "czynu opisanego w akcie oskarżenia" (albo "czynu zarzucanego"). Oznacza to wówczas, że skazano oskarżonego za czyn, którego opis przytoczono w części wstępnej wyroku (zob. wyrok SN z 16 lutego 1995 r., III KRN 206/94, OSNKW 1995, nr 5-6, poz. 38; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2008 r., III KK 278/07, Biul. PK 2008, Nr 7, poz. 23). Jeśli zaś w zaskarżonym wyroku skazano oskarżonego za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., pomijając w opisie tego czynu znamię wzbudzenia w zagrożonej uzasadnionej obawy spełnienia groźby popełnienia przestępstwa, to Sąd dopuścił się naruszenia prawa procesowego - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., które niewątpliwie miało rażący charakter i istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, uznającego oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 190 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 15 lutego 2005 r., III KK 310/04, LEX nr 146278; postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., I KZP 20/05, OSNKW 2005/9/76; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2012 r., IV KK 326/12, LEX nr 1119563; wyrok SN z dnia 22 marca 2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7/78). Sąd Rejonowy bezkrytycznie przyjął za prokuratorem niekompletny opis czynu, który nie zwiera istotnego znamienia w postaci uzasadnionej obawy spełnienia groźby.(k.538) Z tych powodów, Sąd Okręgowy uwolnił oskarżonego od odpowiedzialności karnej za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 5 kontestowanego wyroku.

Obrońca słusznie podważył uznanie przez Sąd Rejonowy, że podsądny dopuścił się kilku przestępstw na szkodę funkcjonariuszy Policji(zob. punkty 1-4 zaskarżonego wyroku) W świetle realiów dowodowych niniejszej sprawy, rozbicie zachowań przestępczych podsądnego na kilka występków, jawi się istotnie jako zabieg sztuczny, nie znajdujący umocowania w realiach dowodowych niniejszej sprawy. Co więcej, w niniejszej sprawie, nie ma nawet podstaw, aby przyjąć, że oskarżony dopuścił się dwóch przestępstw, stosując przemoc fizyczną i psychiczną wobec interweniujących policjantów, jak postulował to obrońca, o czym szerzej w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia ze zwartością czasu i miejsca popełnienia przestępstwa, a także nagannej motywacji oskarżonego, przemawiającej za uznaniem inkryminowanego zachowania za jeden czyn. Wszystkie zachowania K. M., polegające na agresji fizycznej i psychicznej wobec policjantów, mieściły się w granicach jednego zdarzenia. Zachowania podejmowane przez podsądnego, polegające na stosowaniu przemocy psychicznej i fizycznej wobec policjantów, stanowiły jedną zwartą, akcję przestępczą, której celem była napaść na policjantom i udaremnienie im przez to przeprowadzenia interwencji. Wszystkie te zachowania były podjęte w stosunkowo krótkim przedziale czasowym. Całość działań podjętych przez podsądnego w inkryminowanym okresie była przejawem jego złej przestępczej woli, ukierunkowanej na uniemożliwienie policjantom spełnienia ich zadań i wyrządzenie im przy tym rozmaitych krzywd. Podłożem tych zachowań była głęboka frustracja oskarżonego.

Obrońca nie ma racji wskazując, że przyjęciu jednego czynu sprzeciwia się tożsamość dwóch pokrzywdzonych policjantów. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że warunkiem uznania wielości zachowań popełnionych w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sytuacji gdy przedmiot zamachu stanowi dobro osobiste, jest tożsamość pokrzywdzonego. Warunek ten oznacza, że - niezależnie od dwóch wymienionych przesłanek czynu ciąglego mających charakter podstawowy - konieczne jest ustalenie, iż w przypadku zamachu skierowanego przeciwko dobru osobistemu wszystkie składające się na ten czyn zachowania sprawcy godzą w tę samą osobę pokrzywdzoną [zob. P. Kardas (w:) G. Bogdan (i in.), Kodeks karny. Część ogólna..., 2004, s. 205]. W niniejszej sprawie, mamy do czynienia jedynie z zachowaniem opisanym w punkcie IV wyroku jako godzącym w dobro osobiste pokrzywdzonego, mianowicie zdrowie M. H. (2). Pozostałe zachowania były wymierzone w nietykalność cielesna funkcjonariusza publicznego oraz osoby do pomocy mu przybranej (art. 222 § 1 k.k.), powagę instytucji, godność i powagę funkcjonariusza publicznego (art. 226 § 1 k.k.), czy także swoboda podejmowania decyzji przez funkcjonariuszy publicznych co do przedsięwzięcia lub zaniechania czynności służbowej (art. 224 § 2 k.k.). Nie ma zatem zachowań podsądnego wymierzonych w różne dobra osobiste różnych pokrzywdzonych.

Z tych powodów, należało uznać, że zachowanie oskarżonego stanowiło jeden czyn, wypełniający znamiona art. 226§ 1 k.k. w związku z art.224 § 2 k.k., art., 222 § 1 k.k. i art. 157 §2 k.k., art. 12 k.k. i art. 157 § 2 k.k., art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 11 §2 k.k.

Sąd II instancji uchylił w konsekwencji orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie, a także orzeczenie zawarte w punkcie 7. Kary jednostkowe stanowiące podstawę kary łącznej utraciły rację bytu.

Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu za wyżej wymienione przestępstwo karę bezwzględną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu podsądnego oraz jego zawinienia.

Zarówno stopień karygodności osądanego zachowania, jak i zawinienia podsądnego jawią się jako znaczne. Akcja przestępcza podjęta przez oskarżonego na szkodę policjantów wykonujących swoje obowiązki służbowe jest społecznie szkodliwa w stopniu znacznym. Podsądny niemal od razu po przybyciu policjantów do mieszkania zajmowanego przez jego konkubinę, zaczął ich znieważać. Zachowanie oskarżonego w toku interwencji policyjnej eskalowało ku przemocy fizycznej wymierzonej w policjantów. Oskarżony nie miał żadnego powodu, aby poczuć się sprowokowanym przez funkcjonariuszy.. Dowodzi to jego wyjątkowej zuchwałości, pogardy dla porządku prawnego i poczucia bezkarności .

Podsądny doskonale zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania. Co więcej, był już osobą uprzednią karaną i odbywającą kary pozbawienia wolności i mającą świadomość konsekwencji przestępczych naruszeń porządku prawnego. Z tego powodu stopień zawinienia jawi się wręcz jako najwyższy. Należy podkreślić, że karta karna K. M. obrazuje, że uczynił sobie niestety z popełnienia przestępstw sposób na życie. (k.22-23).W zasadzie każdy pobyt na wolności po opuszczeniu zakładu karnego był poświęcony na popełniania kolejnych przestępstw, godzących w różne dobra prawne.

Mając na uwadze niekorzystny dla oskarżonego bilans okoliczności łagodzących i obciążających, szczególnie nacisk należało położyć na dyrektywę prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym. Z tych powodów, jedynie osadzenie w zakładzie karnym może wywrzeć na niego odpowiedni wpływ wychowawczy.

Także względy prewencji generalnej przemawiają za zdecydowanym sankcjonowaniem zachowań przestępczych wymierzonych przeciwko funkcjonariuszom Policji w trakcie pełnionych przez nich zadań, godzących w powagę działania organów władzy publicznej. Niestety agresja wobec policjantów wykonujących swoje obowiązki służbowe wzrasta i przybiera często postać groźnych napaści fizycznych. Z tego powodu, organy wymiaru sprawiedliwości muszą tak kształtować rodzaj i wymiar kary, aby przekazać społeczeństwu sygnał o braku pobłażliwości dla tego rodzaju przestępczości.

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw aby uznać, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w chwili popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa były względniejsze niż w chwili orzekania. Z tego też względu zgodnie z regułą określoną w art. 4§ 1kk w sprawie zastosowano przepisy kodeksu karnego w brzmieniu po 1.07.2015r.

Na podstawie art. 63§ 1kk zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.01.2014r do dnia 21.05.2015r na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności,

Sąd Okręgowy na podstawie §14 ust.2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz.U. z dnia 3 października 2002 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K., kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 626 k.p.k. w związku z art. 636 k.p.k., kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy;

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) przyjął, że czyny przypisane oskarżonemu w punktach od 1 do 4 stanowią jedno przestępstwo opisane w art. 226§ 1kk w zw. z art. 224§ 2kk i art. 222§ 1kk i art. 157§ 2kk w zw. z art. 12kk i art. 64§ 1kk i art. 11§ 2kk i za to na podstawie art. 224§ 2kk w zw. z art. 11§ 3kk wymierzył karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

b) uniewinnił oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu w punkcie 5, obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania powstałymi przy rozpoznaniu tego zarzutu,

c) uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 6,

d) uchylił orzeczenie zawarte w punkcie 7,

e) na podstawie art. 63§ 1kk zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.01.2014r do dnia 21.05.2015r na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. K. kwotę 516, 60 zł (w tym VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za obie instancje.

SSO Leszek Matuszewski SSO Małgorzata Ziółcka SSO Hanna Bartkowiak